

Villheks

Katten sto midt i trappa ned til kjelleren. Den ville ikke flytte seg.

«Hussj,» hveste jeg til den. «Vekk! Stikk! Ha det!»

Den rikket seg ikke en millimeter. Plutselig gjorde den et hopp. Rett mot meg. Katten hogg med poten mot ansiktet mitt, og jeg kjente klørne rispe huden rett over nesa. Blodet begynte å renne med det samme. Så bøyde den seg frem og slikket blodet av såret den selv hadde laget.

«Clara! Hva er det nå da, hva er det som har skjedd?» spurte mamma forskrekket da jeg kom inn igjen i gangen.

«En katt,» hvisket jeg. Kroppen min ristet, jeg hadde vondt i hodet.

«Å nei,» sa hun. Ikke mer enn det. Så begynte hun å gråte.

Mamma er ikke noen sippeguri. Hun er tøff. Og hun sluttet fort å gråte og begynte å rense såret i panna mi. Så dro vi til legen, og jeg fikk penicillin. Mamma oppførte seg som om jeg var syk, selv om jeg ikke var det. Vi kjøpte pizza, og jeg ble hjemme fra skolen.

Jeg våknet midt på natta. «Mor,» sa jeg. «Jeg tror jeg har feber.»

«Du er jo glovarm,» sa hun. «Legg deg, så ringer jeg legevakta.»

Det neste jeg hørte, var: «Det er Milla Ask, det er utrolig viktig at jeg får tak i søsteren min ...» Så lukket hun døra, og jeg kunne ikke høre resten. Jeg visste jo at mor hadde en storesøster, men jeg hadde aldri truffet henne. Hvorfor var det så viktig å få snakke med henne nå? Jeg kunne bare høre mor innimellom, jeg hørte henne si «viktig» og «min datters liv».

Min datters liv? Trodde hun jeg var i ferd med å dø? «Mor?» ropte jeg. Mor kom inn på rommet mitt. «Lille mus, vi blir nok nødt til å kjøre en tur. Tror du at du orker det?»

Oppgaver:

Se Elevbok 7A side 105.

Gjør oppgavene 2–8.

Forenklet med tillatelse fra Lene Kaaberbøl